

Nimic nu se naște fără de moarte

Flavius

Buzele ei ating sunetele înalte,
cuvintele se strâng între dinți și se aruncă
fără teama de a strivi pe cineva,
în trup i se clatină ființa și se zbate.

Carnea ei fragedă miroase a mentă sălbatică
culeasă dintre Pietrele Doamnei,
lângă un izvor fără moarte
de unde muzele iau apă pentru descântec.

În ea mi-am găsit plinul, în ea mi-am pierdut golul
ca într-o inimă străină.

I-am băut sângele și m-m hrănit cu iubirea
de n-au mai rămas din tot ce a fost decât urme
și din urme s-a regenerat trupul de la început.

Atunci am înțeles că nu-i de șagă,
mi-am făcut din dragoste un căpătâi
sub care am pus nopțile mele visătoare
în care dospește credința-n aluatul facerii
și sufletul capătă contur.

Nimic nu se naște fără de moarte,
secretele dau buzna în guri pe la colțuri,
se ivește necazul de unde nu te aștepti
și trece fără să se încline la nimeni.
Cine se crede mai presus decât întâmplarea, nu este
și din ea i se trag marile deznădejdi.

Dacă m-aș regăsi în oricare din voi, n-aș mai fi eu
cel care se strânge în sine și răbufnește-nafară
mai liber ca un vulcan să spargă muntele,
nu se lasă furat de gânduri orfane,
se zidește în catedralele timpului său
piatră pe piatră-n cetate.

Mâinile mele bătrâne pe trupul tău se strâng
ca un cerc în mijlocul cunoașterii,
cine nu se vede în oglinda timpului său
nu poate trăi decât ca un șarpe.